

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **A. W. i S. S.**

skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 31 lipca 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanych o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2023 r. w sprawie V Ka 189/22 Sąd Okręgowy w Płocku zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 22 października 2021 r., sygn. II K 732/16, skazujący A. W. i S. S. na kary m.in. po 2 lat pozbawienia wolności.

Kasację na korzyść skazanych wniósł ich obrońca, który zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. m.in. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 1-3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 22 § 1 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 437 § 2 k.p.k., art. 170 § 1 i 3 k.p.k. w z w. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 6 ust. 3 lit d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu

Rejonowego w Płońsku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Jednocześnie skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, albowiem już pierwszy podniesiony zarzut kasacyjny prowadzi do stwierdzenia zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej i jest na tyle doniosły, że z dużym prawdopodobieństwem może skutkować wydaniem orzeczenia kasatoryjnego. Zdaniem obrońcy równie doniosły jest także zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 1-3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 22 § 1 k.p.k. z pkt II kasacji.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, na co Sąd Najwyższy zwracał niejednokrotnie uwagę, ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od zasady sformułowanej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Przyczyną, dla której możliwe jest zastosowanie tej instytucji są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, skutki (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, czy z dnia 20 października 2022 r., II KK 473/22). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, w której z racji na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, nie powinien wykonywać.

Podnoszone w kasacji uchybienia są wprawdzie poważne, jednak ich wystąpienie w zaskarżonym wyroku nie jest na tyle oczywiste, by wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia zasługiwał na uwzględnienie. Uwaga to, co oczywiste, nie przesądza o ocenie trafności kasacji, która stanie przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy na rozprawie kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]